

# Joels bok og den laodikeiske syvendedags adventistkirke - nummer tretten

Jeff Pippenger

2025-12-18

## Tallet tretten

Vi behandler for tiden det profetiske symbolet for 1863. Vi har rettet vår oppmerksomhet mot det bibelske Kadesj som symbolet på det gamle Israels opprør mot «hvilen», et opprør som førte til deres død gjennom en periode som kulminerte ved Kadesj, og som således illustrerer forkastelsen av Jeremias «gamle stier» i 1863, da de «sju tider» i 3. Mosebok 26 ble forkastet.

I arbeidet med å følge lyset knyttet til Kadesj og 1863 har vi identifisert de ti prøvene som nådde frem til Kadesj. Vi har identifisert de tre første prøvene som prøven med mannaen. Disse tre trinnene kan fremstilles som mirakler eller prøver, og sabbathshvilen, som er den første av de ti prøvene, svarer til den tiende prøven, som så tydelig blir identifisert av Paulus i Hebreerbrevet som «hvilen». De ti prøvene besitter en alfa-hvile og en omega-hvile.

Det har ingen betydning hvordan en profetistudent ønsker å definere «hvilen» som hebreerne forkastet ved Kadesj—for profetisk sett viser enhver «hvile» (bud på bud) til «hvilen og forfriskningen» som er det sene regn. Kadesj er et fremtredende symbol på forkastelsen av budskapet om det sene regn og også erfaringen med det sene regn, for beseglingen som fullbyrdes over de hundre og førtifire tusen ved Kadesj, er en forankring i sannheten både «intellektuelt og åndelig».

«Så snart Guds folk er beseglet i sine panner – det er ikke noe segl eller merke som kan sees, men en grunnfestelse i sannheten, både intellektuelt og åndelig, slik at de ikke kan rokkes – så snart Guds folk er beseglet og forberedt på rystelsen, vil den komme. Ja, den har allerede begynt; Guds dommer hviler nå over landet for å gi oss advarsel, så vi kan vite hva som kommer.» The Seventh-day Adventist Bible Commentary, bind 4, 1161.

Å bli grunnfestet «i sannheten» «intellektuelt» representerer aksepten av metodologien med linje på linje som den ene og eneste helliggjorte fremgangsmåten i studiet av Guds Ord. Denne snevre tilnærmingen ble stadfestet som den rette tilnærmingen i august 1840, da «mange ble overbevist om riktigheten av de prinsipper for profetisk fortolkning som Miller og hans medarbeidere hadde antatt, og adventbevegelsen fikk en vidunderlig fremdrift». Den «vidunderlige fremdriften» representerer manifestasjonen av Den Hellige Ånds kraft, som sendte den første engels budskap rundt om i verden i 1840.

De som tok del i det arbeidet som representerte den «underfulle framdrift», ble satt i stand til å utføre nettopp dette arbeidet ved Den Hellige Ånds kraft. Den Hellige Ånd åpenbarte sin kraft bare blant dem som hadde tatt imot den hellige metodikk. Den Hellige Ånd åpenbarte sin kraft bare innenfor dem som hadde tatt imot den hellige metodikk.

Å slå seg til ro i sannheten intellektuelt er å godta linje på linje-metodologien, og denne «godtagelsen» av linje på linje-metodologien fremstilles for en laodikeer som åpningen av hjertets dør for budbæreren til Laodikea, i Den Hellige Ånds person, til å tre inn. Godtagelsen av den hellige metodologien bringer Den Hellige Ånds kraft inn i sinnet hos dem som slår seg til ro i sannheten intellektuelt. Godtagelsen av denne metodologien frembringer en åndelighet som fremstilles som foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Anvendelsen av den bibelske metodologien linje på linje, når den er blandet med tro, fremstilles som å slå seg til ro i sannheten intellektuelt, og sannheten (budskapet) som frembringes ved metodologien, kan ikke skilles fra Jesus, som er Ordet. Å godta budskapet i Hans Ord er å ta imot Den Hellige Ånd i sitt sinn. Slik frembringer det å slå seg til ro i sannheten intellektuelt den åndelige erfaring som mottar Guds godkjennende segl.

Kadesj var den siste prøven for det gamle Israel. De to klassene av vindrikkere i Joels bok blir atskilt og skjelnet fra hverandre på grunnlag av avvisningen eller mottakelsen av senregnsbudskapet, som Joel identifiserer som «ny vin», i motsetning til den gjærede vinen som den andre klassen drikker. Joels «nye vin» er Paulus' «hvile» i Hebreerne tre og fire. Det er også det som Jesajas «Efraims drukne» nekter å «høre» — «han som sa til dem: 'Dette er hvilen, gi den trette hvile; og dette er vederkvegelsen'; men de ville ikke høre. Og Herrens ord ble for dem bud på bud, bud på bud, regel på regel, regel på regel, her litt og der litt, for at de skulle gå og falle baklengs og bli knust og fanget og tatt.»

Vi har fastslått at Arons opprør med gullkalven representerer «to» av de ti prøvene som avsluttes ved Kadesj. At denne prøven er delt i to prøver, er i samsvar med prøvetiden under det sene regn, som er framstilt ved «dyrets bildes prøve», den prøven som avgjør Guds folks skjebne. Åpenbaringen tretten identifiserer «opprør», for tallet «tretten» representerer opprør.

Kapitlet begynner med det pavelige havdyret, det fremste symbol på opprør på jorden, idet Daniel identifiserer det som den makt som taler store ord mot Den Høyeste. Dette opprøret blir etterfulgt av opprøret til jorddyret, De forente stater, som deretter tvinger hele verden til å følge deres eksempel på opprør. Mønsteret for det tredje opprøret i kapitlet finnes i det første av de tre opprørene, fremstilt som havdyret, symbolet på Vatikanet. I vers elleve taler De forente stater som en drage og danner således et bilde av dyret—et bilde av Vatikanet. Fra og med vers tolv tvinger De forente stater verden til å gjøre det samme. Arons opprør er todelt og representerer opprøret til De forente stater og deretter opprøret til hele verden når verdensbildet av Vatikanet blir håndhevet.

Arons opprør identifiserer begge perioder, fremstilt som avgudsdyrkelse da Moses ikke var der, etterfulgt av avgudsdyrkelse da Moses var der. Moses hadde mottatt loven, og representerer derfor Guds lov som skillepunktet i opprøret. Prøven representert ved Arons gyldne bilde av et kalv-dyr er prøven i 1863.

Det er søndagslovprøven, som representerer en skillelinje mellom liv og død. Det er skillelinjen mellom det lovede land eller død i ørkenen, skillelinjen mellom dyrets merke eller Guds segl, skillelinjen mellom skjebnen til Sebna, laodikeeren, eller Eljakim, filadelfieren. De tre første prøvene, representert ved mannaen, symboliserer sabbats- eller søndagsstriden, slik også den

tiende prøven gjør. Skillelinjen i Arons opprør med gullkalven, som representerer både den femte og den sjette prøven, er søndagsloven.

Den fjerde prøven er vannet ved Massah, som betyr «prøvelse», og Meribah, som betyr «Jehovas banner», og er omtalt i 2. Mosebok 17:1–7, hvor det direkte blir identifisert som «å prøve Herren».

Og hele Israels barns menighet brøt opp fra Sin-ørkenen, på sine dagsreiser, etter Herrens befaling, og de slo leir i Refidim; men der var det ikke vann for folket å drikke. Derfor tretter folket med Moses og sa: Gi oss vann, så vi får drikke. Og Moses sa til dem: Hvorfor tretter dere med meg? Hvorfor frister dere Herren? Og folket tørstet der etter vann; og folket knurret mot Moses og sa: Hvorfor er det slik at du har ført oss opp fra Egypt, for å la oss og våre barn og vår buskap dø av tørst?

Og Moses ropte til Herren og sa: Hva skal jeg gjøre med dette folket? De er nær ved å steine meg.

Og Herren sa til Moses: Gå foran folket, og ta med deg noen av Israels eldste; og staven din, den som du slo elven med, skal du ta i din hånd og gå. Se, jeg vil stå foran deg der på klippen i Horeb; og du skal slå på klippen, og det skal komme vann ut av den, så folket kan drikke. Og Moses gjorde så for øynene på Israels eldste.

Og han kalte stedet Massa og Meriba, fordi Israels barn trettet, og fordi de fristet Herren ved å si: «Er Herren iblant oss eller ikke?» 2 Mosebok 17:1–7.

Prøvingen som er representert ved «Massa», og banneret som er representert ved «Meriba», er en profetisk alfa som møter sin profetiske omega når Moses slår den samme Klippen for annen gang. Dette betyr at den fjerde av de ti provokasjonene er representert ved Kadesj, for det andre Kadesj er stedet hvor Moses slår Klippen i opprør. Dette identifiserer at Kadesj, som symbol, omfatter vannprøven som frembringer et banner.

Vannprøven som frembringer banneret, er prøven på budskapet om sildigregnet. 1863 var stedet hvor banneret skulle ha blitt løftet opp, men akk; 1863 var bare det første Kadesj, og det andre Kadesj er ved den snart kommende søndagsloven. Massa og Meriba representerer den endelige prøven for de hundre og førtifire tusen like før de blir løftet opp som et banner ved søndagsloven. Det var ikke Romas myndighet, eller jødernes myndighet, som tilrettela Kristi død. Den myndigheten var stadfestet i Himmelenes råd i tidsaldre før korset. Moses brukte sin stav, staven salvet av Gud selv, til å slå på Klippen — men bare én gang. Denne Klippen er ifølge inspirasjonen representert ved budskapene fra 1840 til 1844, som er de gamle grunnleggende sannheter som representerer de rettferdiges sti. I prøven representert ved Massa er vannet som frelser, det vannet som kommer ut av Klippen fra de gamle stier. Dette vannet prøver og frembringer to klasser; den ene for dyrets merke og den andre for Guds segl, slik det er representert ved Guds segl på dem som løftes opp som et banner, slik det er representert ved Meriba.

Tempelet var fullført før Artaxerxes' tredje dekret, noe som fastslår at det millerittiske tempelet, som Kristus reiste opp i løpet av 46 år fra 1798 til 1844, var fullført før den tredje engel, fremstilt ved ankomsten av det tredje dekret. De hundre og førtifire tusen blir beseglet like før

søndagsloven, hvor de deretter løftes opp som et banneroffer av pinsens førstegrøde, som i gamle dager. Massa og Meriba identifiserer vanntesten fremstilt ved Midnattsropets budskap i historien til den første og den tredje engel.

Verket med å forene guddommelighet med menneskelighet er også fremstilt som sammenføyningen av to templer. Det er også fremstilt som ekteskap, hvor en mann og en kvinne, eller et kvinnelig tempel og et mannlig tempel, blir forent og blir ett kjød. Kristus opprettet det millerittiske tempel med det formål å lede dem inn i sitt himmelske tempel, hvor de ville finne «hvile», fremstilt i historien om 1844 ved sabbaten på den syvende dag.

Når denne forståelsen av Massa og Meriba, som den fjerde prøven, anvendes mellom en innledende prøve som også representerer tre prøver, og som deretter etterfølges av søndagsloven i den femte og sjette prøven—da kan du se, men bare dersom du er villig til å se, at den trefoldige manna-prøven er den første prøven, etterfulgt av en prøve som går forut for den tredje, todelte prøven med Arons gullkalv. Massa og Meriba fremstilles sammen, for det er bare i den annen engels budskap at en profetisk «fordobling» finnes. De første tre prøvene med mannaen er den første engels budskap. Prøven ved Massa og Meriba er den annen engels budskap, og Arons opprør er den tredje engels budskap.

Den femte prøven er prøven med Arons gullkalv, som begynner med en manifestasjon av avgudsdyrkelse, da opprørerne trodde at deres utilsørte opprør var skjult for Gud.

Da folket så at Moses lot vente på seg med å komme ned fra fjellet, samlet folket seg om Aron og sa til ham: Stå opp, gjør oss guder som kan gå foran oss; for denne Moses, mannen som førte oss opp fra landet Egypt, vet vi ikke hva det er blitt av. Og Aron sa til dem: Riv av gulløreringene som er i ørene på deres hustruer, deres sønner og deres døtre, og kom hit med dem til meg. Da rev alt folket av gulløreringene som var i ørene deres, og kom med dem til Aron. Og han tok imot dem av deres hånd og formet det med en meisel, etter at han hadde gjort det til en støpt kalv; og de sa: Dette er dine guder, Israel, som førte deg opp fra landet Egypt. Da Aron så dette, bygde han et alter foran den; og Aron lot rope ut og sa: I morgen er det høytid for Herren.

Og de stod tidlig opp morgenen etter og ofret brennoffer og bar fram fredsoffer; og folket satte seg ned for å ete og drikke og stod opp for å leke. 2 Mosebok 32:1–6.

Den sjette prøven er den andre delen av opprøret med gullkalven, da Moses vender tilbake etter å ha mottatt De ti bud. Moses spør: «Hvem er på Herrens side?» Flertallet forble passive eller stilte seg på avgudsdyrkernes side og ga dermed åpent uttrykk for det samme opprøret i mellommannens nærvær.

Den femte og sjette prøven er tydelige forbilder på og samsvarer med søndagsloven. Elia på Karmelberget stiller et lignende spørsmål som Moses gjorde. Velg i dag hvem dere vil tjene, peker på søndagslovens prøve. Symbolikken i prøven med dyrets bilde peker på søndagsloven. Levittenes deling i fortellingen om Aron og delingen av de tolv stammene i fortellingen om Jeroboams to gullkalver, identifiserer delingen mellom de vise og de dårlige ved søndagsloven. Laodikeerne er de dårlige jomfruene, slik Søster White vitner om, og derfor er delingen av

jomfruene ved søndagsloven delingen mellom laodikeere og filadelfiere. Den femte og sjette prøven, som er én todelt prøve, samsvarer med søndagsloven, hvilket betyr at de samsvarer med 1863 og Kadesj.

Andre og trettiende og tre og trettiende kapittel i 2. Mosebok oppfylles på nøyaktig samme dag, bare med noen få timers mellomrom, og den dagen er et forbilde på 1863 og Kadesj. I kapittel tre og tretti ber Moses om å få se Guds herlighet. Derfor ser vi Moses i den femte og sjette provokasjonen bli forvandlet til de hundre og førtifire tusen. Den samme Moses er også ved Kadesj og slår på Klippen for annen gang, og representerer således en klasse som blir knust av Klippen som de nektet å falle på. Denne Klippen er et budskap, og ved Kadesj finnes det derfor to symboler på Moses, det ene som åpenbarer Guds herlighet og det andre som forkaster Klippen.

«La dem som står som Guds vektere på Sions murer, være menn som kan se farene før folket,—menn som kan skjelve mellom sannhet og villfarelse, rettferdighet og urettferdighet.»

«Advarselen er kommet: Intet må få lov til å komme inn som vil forstyrre grunnvollen for den tro som vi har bygget på helt siden budskapet kom i 1842, 1843 og 1844. Jeg var med i dette budskapet, og helt siden da har jeg stått fram for verden, tro mot det lys som Gud har gitt oss. Vi har ikke til hensikt å ta føttene bort fra den plattform de ble satt på, mens vi dag for dag søkte Herren med inderlig bønn og søkte etter lys. Tror dere at jeg kunne oppgi det lys som Gud har gitt meg? Det skal være som evighetens Klippe. Det har ledet meg helt siden det ble gitt.» Review and Herald, 14. april 1903.

Et av symbolene på «Moses ved Kadesj» er at han slår på Klippen med en stav, et symbol på myndighet. Første gang var det Guds myndighet, og andre gang var det menneskets myndighet. Den gruppen som er representert ved Moses ved det andre Kadesj, blir fremstilt som Efraims drukkenbolter, som bruker sin teologiske myndighet (stav) til å angripe budskapet om senregnet, som er budskapet om de gamle stiene fra 1840 til 1844.

«Alle de budskap som ble gitt fra 1840–1844, skal nå gjøres virkningsfulle, for det er mange mennesker som har mistet sin orientering. Budskapene skal gå til alle menighetene.

«Kristus sa: ‘Salige er deres øyne, for de ser; og deres ører, for de hører. For sannelig sier jeg dere: Mange profeter og rettferdige menn har ønsket å se det som dere ser, og har ikke sett det; og å høre det som dere hører, og har ikke hørt det’ [Matteus 13:16, 17]. Salige er de øyne som så det som ble sett i 1843 og 1844.

«Budskapet ble gitt. Og det burde ikke være noen forsinkelse i å gjenta budskapet, for tidens tegn går i oppfyllelse; avslutningsverket må bli utført. Et stort verk vil bli gjort på kort tid. Et budskap vil snart bli gitt etter Guds bestemmelse, som vil tilta til et høyt rop. Da skal Daniel stå fram på sin plass for å avlegge sitt vitnesbyrd.» Manuscript Releases, bind 21, 437.

Den første prøven med manna er tre prøver. Den siste av de ti prøvene er prøven til den tredje engel. Både den første og den siste representerer «hvile» som et symbol på prøven. Den første prøven er tre prøver, som representerer den første engel, som etterfølges av den andre engel; men den fjerde prøven, der beseglingen og opphøyelsen som et banner er representert, fremstilles ved

Massa og Meriba. Den tredje engel, representert ved den femte og sjette prøven, er den tredje prøven, som fulgte etter den andre prøven ved Massa og Meriba, og den første prøven med manna.

Provokasjonen ved Tabera, fremstilt i 4 Mosebok 11:1–3, er den syvende prøven. Versene som innleder den brennende trosprøven, fremstilt ved «Tabera», som betyr «et brennende sted», innledes av vers som viser Guds folks vandring gjennom ørkenen. Utålmodigheten som kommer til uttrykk i kapittel ti, settes i kontrast til de hundre og førtifire tusen som følger Lammet hvor enn Han går. Dette er de som har de helliges tålmodighet, men det gamle Israel gav i kapittel ti til kjenne en utålmodighet som leder til deres brennende prøvelse i kapittel elleve.

Og de drog av sted fra Herrens berg, tre dagsreiser; og Herrens paktsark drog foran dem på de tre dagsreisene for å finne et hvilested for dem. Og Herrens sky var over dem om dagen, når de drog ut fra leiren. Og det skjedde, når arken brøt opp, at Moses sa: Stå opp, Herre, og la dine fiender bli spredt; og la dem som hater deg, flykte for ditt åsyn. Og når den stanset, sa han: Vend tilbake, Herre, til Israels mange tusener. 4 Mosebok 10:33–36.

Det neste verset introduserer opprøret i Tabera.

Og da folket klaget, mishaget det Herren; og Herren hørte det, og hans vrede ble opptent; og Herrens ild brente blant dem og fortærte dem som var ytterst i leiren. Og folket ropte til Moses; og da Moses bad til Herren, sloknet ilden. Og han kalte stedet Tabera, fordi Herrens ild hadde brent blant dem. 4 Mosebok 11:1–3.

Provosasjonen som fulgte etter ildens åpenbarelse, var lengselen etter kjøttmat, og dette er den åttende prøven. Denne finnes i 4. Mosebok 11:4–34. Klagen i Tabera representerer en fordervet høyere natur, mangel på tålmodighet, og opprøret i begjæret etter Egypts kjøttgryter representerer den lavere natur. Ilden representerer renselse ved ild ved Paktens Budbærer i Malaki kapittel tre, for profetisk betyr Tabera et brennende sted, og det brennende sted i Guds profetiske Ord er å finne i Malaki tre, hvor ilden frembringer en utålmodig klasse bestemt til å renses ut og en tålmodig klasse som blir renses som et offer som bæres fram.

De som er representert ved Moses i Taberas todelte prøve av den høyere og den lavere natur, er de hundre og førtifire tusen som har funnet hvile i sannheten både intellektuelt og også åndelig. Intellektet identifiserer den høyere natur og representerer åndelig foreningen av guddommelighet med menneskelighet. Guddommelighet kan bare forenes med menneskelighet når den lavere natur er korsfestet og død. Å være grunnfestet i sannheten intellektuelt og åndelig representerer erfaringen av å bli beseglet. Taberas ild representerer den endelige adskillelsen mellom hvete og ugress i Kristi verk med å oppreise templet av de hundre og førtifire tusen.

Den niende prøven er Mirjams og Arons opprør, slik det finnes i 4 Mosebok 12. Forargelsen var ikke ulik den hos Korah, Datan og Abiram eller Minneapolis i 1888. Spørsmålet gjaldt ikke bare forkastelsen av Guds budskap, men forkastelsen av Guds valg av lederskap.

Fordømmelsen av ledere som forkaster ikke bare budskapet, men også budbæreren, går forut for den tiende prøven. Lederskapet kommer til syne som frafalne like før søndagsloven, som er den tiende prøven. Søndagsloven svarer til korset, og på veien til korset, som er søndagsloven, valgte

lederskapet Barabbas, en falsk Kristus, for «bar» betyr «sønn av» og «abba» betyr «far». Idet man nærmer seg korset (søndagsloven) eller Kadesj, viser lederskapet et fullt utviklet frafall ved å velge en forfalsket Kristus og også ved direkte å uttrykke overfor de sivile myndighetene at de ikke har noen konge, men keiseren.

Den sjuende, åttende og niende prøven identifiserer beseglingsprosessen, men illustrasjonen er de dårlige jomfruene. Den tiende av disse prøvene var det første opprøret ved Kadesj, som er et forbilde på 1863. Fra 1846 ble hebreerne ført til Sinai for å motta Loven. De to steintavlene med De ti bud er symbolet på Guds paktsforhold til det gamle, bokstavelige Israel, og Habakkuks to tavler er symbolet på det moderne, åndelige Israels paktsforhold. Den andre tavlen ble fremlagt i 1850, og likesom det gamle Israel lovet å holde Loven, ble det innen 1856 ført fram en siste prøve, slik dette er forbildet ved speidernes besøk i det lovede land. Flertallsoppfatningen som ble nådd i løpet av de syv årene fra 1856 til 1863, var at den laodikeiske ørken var stedet hvor de ønsket å dø.

Perioden fra 1844 til 1863 er et forbilde på den perioden som begynner med dåpen ved Rødehavet og ender med en annen dåp ved Jordanelven, på det samme stedet hvor Jesus skulle bli Kristus, da Han senere ble døpt av Johannes. Dåpen ved Rødehavet identifiserte et paktsforhold med det gamle Israel. Dette forholdet begynte med et ekteskap som samtidig igangsatte en prøvelsesprosess i ti trinn. Deretter ble de ført til Sinai og lovet å holde Hans lov, men gjorde det ikke, og så mislyktes de i den tiende og siste prøven ved det første opprøret i Kadesj. Etter de førti årene, og det andre og større opprøret i Kadesj, gikk de inn i det lovede land ved å bli døpt i Jordanelven.

Alle dåpens veimerker er knyttet sammen med pakten. Historien om omega og det andre Kadesj er på linje med historien om det første og alfa-Kadesj. Moses' omega-opprør var langt større enn opprøret til en hel nasjon i alfa-opprøret ved Kadesj. Omega er alltid større. Begge opprørene representerer sammen opprøret til Jesajas lærde og ulærde, som nekter å gå inn til hvilen i budskapet om det sene regn.

Tre dåper (Rødehavet, Jordanelven og Jordanelven), den første ved Moses og den siste ved Kristus; således er Moses alfa og Kristus omega. Bokstaven mellom den første og den tjuende bokstaven i det hebraiske alfabetet, den trettende bokstaven, når den føyes til og følger den første bokstaven, som deretter føyes til den siste og tjuende bokstaven, danner det hebraiske ordet «sannhet». Den midterste dåpen var Jordanelven og Kadesj. Den første dåpen ved Rødehavet ble etterfulgt av dåpen ved Jordan. Men den første dåpen ved Jordan ble utsatt i førti år inntil det andre besøket i Kadesj og den faktiske dåpen i Jordan. Den tredje dåpen, som representerte jødene besøkelsestid, var kommet da Kristus begynte sitt verk med å stadfeste pakten for én uke til oppfyllelse av Daniel ni, vers tjuesju, og det var dommens time for det gamle Israel.

Den første dåpen ved Rødehavet er den første engels budskap, og de to besøkene til Kadesj representerer en «fordobling», for ved det første besøket til Kadesj og Jordan-elven blir opprøret hos Guds paktsfolk fremstilt, og ved det andre Kadesj blir lederskapets opprør åpenbart. Kadesj og de to besøkene representerer en fordobling av den andre engels budskap, hvor to klasser blir åpenbart, og begge klassene er representert både ved borgere og også ved lederskap. Kristi dåp er den tredje engels budskap, når hveten og ugresset skilles, slik det gamle Israel ble skilt fra den

kristne brud som Kristus giftet seg med i timen for det gamle Israels dom.

Perioden fra 1844 til 1863 er Rødehavet til det første opprøret ved Kadesj. 1844 er overgangen over Rødehavet, 1846 er mannaen, symbol på sabbatsprøven som White-ekteparet bestod i 1846 da de ble gift. I 1849 rakte Herren ut sin hånd for annen gang for å samle sitt folk. Han hadde samlet dem under den første engels budskap da den første av Habakkuks tavler kom inn i historien, og den andre tavlen var utformet for det samme formål.

Omega-tabellen fra 1850 skulle samle og prøve, for det er det alfa-tabellen fra 1843 gjorde. Den første engel hadde en tabell, og den tredje engel hadde også en tabell, for den første er alfa og den tredje er omega. De «to tabellene» er veimerker for den første og den tredje engelens budskap — ikke for den andre. Den profetiske perioden for «tabellene» begynner med en tabell med feil og ender med en tabell uten feil. Historien mellom de to tabellene er den andre engels historie, hvor tavlen er satt til side inntil 1850.

Etter at året 1843 utløp den 19. april 1844, ble 1843-diagrammet satt til side, for det hadde da feilaktig forutsagt året 1843. Fra 19. april 1844 og frem til 1850 finnes det ingen Habakkuks tavle. I den andre engels historie fantes det intet diagram, og—Babylon falt. Alfa er en tavle, omega er en tavle, og midten er Babylons fall; et symbol på opprør som er knyttet til perioden da det ikke fantes noen tavle. Den historiske perioden for Habakkuks tavler bærer sannhetens signatur.

1850 ble fremstilt ved Sinai og lovgivningen. Denne begivenheten ble minnet ved pinse, da to svingebrød ble løftet opp. Prosessen med å løfte opp svingebrødene er fremstilt ved trykkingen og fremmelsen av tavlen i mai 1842, og ved historien i 1849 da det andre kartet ble utarbeidet, og i 1850 da det var tilgjengelig. Perioden er fremstilt på Kristi linje som de femti dagene fra Hans oppstandelse til pinse, en periode inndelt i førti dager etterfulgt av ti.

I 1849 rakte Kristus ut sin hånd annen gang, og i 1850 var Habakkuks andre tavle tilgjengelig, og prøveprosessen som ledet til Kadesj, gikk videre. I 1856 kom den siste av det gamle Israels ti prøver, da nytt lys over Millers grunnleggende profetiske åpenbaring ble offentliggjort i bevegelsens tidsskrift. I to tusen fem hundre og tjue profetiske dager, fra 1856 til 1863, gikk speiderne inn for å utforske landet. I 1863 valgte de en ny leder for å føre dem tilbake til Egypt.

Vi vil fortsette med disse sannhetene i den neste artikkelen.

«I et syn som ble gitt meg i Bordoville, Vermont, 10. desember 1871, ble det vist meg at min manns stilling har vært meget vanskelig. Et press av omsorg og arbeid har hvilt på ham. Hans brødre i tjenesten har ikke hatt disse byrdene å bære, og de har ikke satt pris på hans arbeid. Det stadige presset på ham har tæret på ham både mentalt og fysisk. Det ble vist meg at hans forhold til Guds folk i noen henseender lignet Moses' forhold til Israel. Det var knurrere mot Moses da de befant seg under ugunstige forhold, og det har vært knurrere mot ham.»  
Testimonies, bind 3, 85.